

Stikken, og som maatte bære Byrden, og føde
 Hjenderne, alene, ja, skulde være overladte til
 Hjendens Barmhertighed. Man seer dog vel,
 at, hvor Hjenden fandt et saadant Sind, der
 havde Hjenden Spillet vundet, saavel med Hen-
 syn til hvad de kunde vinde for Fremtiden,
 som med Hensyn til det Sind, de fandt for
 Diebliffet. Derfor gaaer mit Forslag ud paa,
 at vi maae vise, hvad Folket selv i Grunden
 gjerne vil vise, nemlig Deeltagelse i Birkelig-
 hed, i Realitet, i Aand og Sandhed. Jeg
 kan bevidne, at jeg var i alle Jyllands Egne,
 kort efter Occupationstiden, og under Occupa-
 tionen var jeg hele Tiden netop i den
 Deel af Jylland, som var occuperet —
 jeg fandt aldrig et eneste Sted, udenfor de
 occuperede Egne, andet Sind, end at Folk
 ligefrem ventede, at de kunde faae Leilighed til
 at tage Deel i det, hvori der her kunde
 tages Deel, nemlig, at dele den Byrde med de
 Stadelidte, som kunde deles; thi Enhver sagde
 som saa: „de have jo lidt, hvad vi alligevel
 ikke kunne erstatte — ikke kunne tage Deel i;
 de have lidt Noget, som aldrig kan komme under
 Beregning, de have lidt Angst, Overfald og
 Uro Nat og Dag og Forsømmelse af deres
 Gjerning, og hvo kan regne det i Et og Alt.
 Det er vi Andre, Gud ske Lov, fritagne for,
 at vise Deeltagelse til i Fællesskab at dele de
 Byrder med dem, som vi kunne dele, det var
 Noget, Folket fandt sig veltilfreds med paa
 alle Steder (Hør!); det var noget saa Naturligt
 i sig selv, at vi virkelig her ikke kunne af-
 handle den Ting med juridiske Betragtninger
 om Retsspørgsmaale, uden i Sandhed at faare
 Folkets Hjerte; og derfor er det mit Forslag,
 at vi ligefrem maae sige: ja, vi ville gjerne
 dele, hvad der kan deles, og vi ville ikke her
 som Folkets Repræsentanter være prutte eller
 nieregnende, vi ville kun have, at det kan
 gaae ordentligt til; og, naar vi efter Overfla-
 gene, beregne efter Amtscomiteernes og efter
 de Mænds Skøn, som dermed have at gjøre,
 see et Overflag, hvoraf vi dog, om det end
 aldrig bliver fuldstændigt, dog see, hvad der
 omtrent er Stadens Beløb, saa see vi ogsaa
 deraf, at, om der endogaa er Enkelte deriblandt,
 som have opgivet Mere, end de have lidt Skade
 for, saa kunne vi dog være visse paa, at det

ikke er Mange, saa at selv disse Saa vilde
 ikke være noget at regne for, ja ikke Umagen
 værd at bekymre sig om, imod hvad det andet
 Sind, at dele med dem, kan virke velgjørende,
 saaledes at de føle, at de have dog et Fælles-
 skab med deres fjernere Landsmænd, som have
 fundet det rigtigt, hvad Regjeringen har procla-
 meret, idet Folkets Repræsentanter i Rigsda-
 gen have samtykt en Anordning om Erstatning
 til de Stadelidte, og ikke om $\frac{2}{3}$, $\frac{3}{4}$ af en Er-
 statning, eller noget Saadant, og de have ogsaa
 fundet — ville de da sige — det Sinds-
 lag hos Folkets Deputerede, at denne Deelta-
 gelse maatte komme snart, at den maatte komme
 som noget Reelt, der kunde bringe Hjælp for
 dem, som egentlig trænge til det. — Et Ord
 endnu blot, — maa jeg bede om Taalmodighed
 saalænge! — Hvem har egentlig baaret Byr-
 den haardest? De Fattige — ikke de Fattige,
 som høre under Fattigkassen, som ikke kunne deel-
 tage i det Offentliges Byrder, men det har været de
 saakaldte Smaamænd af Gaardmandsclassen,
 Boelsmænds og de større Huusmandsclasser,
 eller de uformuende og fattigere Hartkorns-
 bebestidere, og hvorfor have de baaret
 Byrden haardest? Fordi de efter deres Hart-
 korns-Størrelse have maattet udrede efter Re-
 quisitioner under Occupationen, ligesom det var
 i Fredstid; og vi vide, hvilken den hele Magt-
 fuldkommenhed var, hvorefter de udrede Byr-
 den; det var Hjendernes Magtfuldkommenhed,
 som vore Dyrigheder tjente, saa her gjaldt in-
 gen anden Myndighed end Hjendernes Sværd-
 spids; ingen anden Magt kunde opholde sig
 eller gjøre sig gjældende i denne Tid. Altsaa
 det gif ud over dem i Krigsrequisitioner til
 Hjendernes Brug og Raadighed, som om det
 var den dybeste Frossrequisition efter Hartkorn-
 net, efter Omgang; og hvorefter, maa jeg
 spørge, kan den Fattige efter saadan Omgang
 tilligemed den Formuende udholde at levere langt
 ud over, hvad han har, og det saaledes, at,
 saasnart han ikke har Mere, gaaer han over
 paa de Andres, de Formuendes Regning, paa
 deres Forskud og Leverance for ham, som han
 siden skal betale, og derved gaaer han over i
 de Andres, i de Formuendes, Bøld. Naar
 denne Regning skal ved en Udpantning senere
 hvile paa ham og betales af ham, kommer han